

2. Chương 02

Chương 2

Rửa mặt rửa mày và thu xếp đồ đạc đâu đó xong xuôi, nhỏ Hạnh kêu Quý ròm:

- Ra biển tắm đi!
- Chiều hãy tắm! - Quý ròm gạt phắt - Ai lại tắm giờ này!
- Tắm giờ này đâu có sao!

Quý ròm vẫn lắc đầu:

- Giờ này nắng lắm! Buổi trưa mà xuống biển là rộp da liền!

Như mọi đứa con gái khác, nghe nói đến hai chữ "rộp da", nhỏ Hạnh thè lưỡi, rút lui ngay ý định. Nhưng nó vẫn chưa chịu ngồi yên:

- Vậy mình đi chơi đi!
- Đi đâu?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thì đi loanh quanh đâu đó!

Mạnh đứng bên hóng chuyện, nghe vậy liền hào hứng mách nước:

- Lên chùa Phật nằm chơi đi! Chùa Phật nằm gần xịt đây nè!

Nhỏ Hạnh mau mắn:

- Ừ, lên chùa Phật nằm đi!

Tiểu Long cũng hòa vô:

- Đúng rồi đó! Đi tới đi lui cho dẫn gân cốt! Hồi sáng đến giờ ngồi trên xe tù căng thí mồi!

Ngồi xe mệt, Quý ròm chỉ thấy buồn ngủ. Nó chả thấy tù căng tí ti ông cụ nào. Bây giờ, nó chỉ muốn leo lên giường đánh một giấc. Nhưng trước áp lực của hai bạn, lại thêm thằng Mạnh hăng tiết vệt không ngừng xúi giục, nó đành phải miễn cưỡng xỏ giày lếch thếch đi theo, thỉnh thoảng lại liếc xéo thằng em trời đánh bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Chùa Phật nằm có tên chính thức là Niết Bàn Tịnh Xá, cách nhà cô Quý ròm khoảng một trăm mét. Nhưng dân gian ít gọi tên chữ, chỉ quen gọi là chùa Phật nằm, căn cứ vào tư thế của tượng Phật thờ trong chùa.

Trong khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh không ngừng trầm trồ về bức tượng khổng lồ này thì Quý ròm uể oải đứng tựa lưng vô cửa, vẻ hờ hững. Nó đã xem bức tượng này hàng bao nhiêu lần nên đã chẳng còn hứng thú. Thậm chí, tư thế nằm lim dim của Đức Phật lúc này càng khiến nó thêm ghen tị. Nó chỉ mong chóng về đến nhà để tót lên giường nằm lim dim như thế.

Nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh "tham quan" lâu lắc. Chúng lẫn quẩn bên bức tượng cả buổi, vừa đi vòng quanh vừa hiếu kỳ sờ rầm và hỏi han thằng Mạnh lót tót đằng sau đủ thứ chuyện trên đời. Còn thằng Mạnh nhanh nhẩu đoảng này, năm đời bảy kiếp mới được thiên hạ kính cẩn "phỏng vấn", cứ toét miệng ba hoa liên tu bất tận khiến Quý ròm đứng nhìn bắt ngửa con mắt.

Đến khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh quay ra thì trời đã đứng bóng. Quý ròm làu bàu:

- Coi gì lâu dữ vậy? Đói bụng bỏ xừ!

Nhỏ Hạnh nhăn mũi, trêu:

- Xem kìa, người gì mà hết ăn tới ngủ, hết ngủ tới ăn, lạ chưa!

Quý ròm càng câu:

- Kệ tôi! Miễn tôi không ăn...

Quý ròm định nói "Miễn tôi không ăn hủ tiếu bò viên là được rồi!" nhưng sức nhớ tới lời thề trên xe hơi sáng, nó vội tộp ngay lại.

Thấy Quý ròm bỏ lửng câu nói, nhỏ Hạnh không nén được thắc mắc:

- Quý định nói Quý không ăn gì vậy?

- Cái món này không nói ra được!

Nhỏ Hạnh càng tò mò:

- Thì Quý cứ nói đại đi!

Quý ròm càng làm ra bộ bí mật:

- Đã bảo không được là không được mà!

- Sao vậy?

Quý ròm gãi đầu:

- Nói ra có người không thích!

- Quý cứ nói đi! - Nhỏ Hạnh chớp mắt, gạ - Ai không thích kệ người ta, Hạnh thích là được rồi!

- Thật hén?

- Thật.

- Vậy nói hén?

Nhỏ Hạnh nhanh nhẩu:

- Ủ, nói đi! Món gì vậy?

- Món... bò viên!

Nói xong, Quý ròm toét miệng ra cười. Nhìn vẻ hả hê, khoái trá của Quý ròm, nhỏ Hạnh tức điên nhưng biết cú sập bẫy này là do mình bất cẩn gây ra, nó chỉ biết nhăn nhó gượng gạo cười theo.

Sau khi lừa được nhỏ Hạnh vào tròng, Quý ròm khoái chí quên cả đói bụng. Nó lững thững đi về phía cổng chùa, không bằng nhắng giục giã hay cau có như khi nãy nữa.

Chợt có tiếng nhỏ Hạnh gọi giật từ phía sau:

- Khoan đã, Quý ơi!

- Gì vậy?

Quý ròm quay lại, thấy nhỏ Hạnh, Tiểu Long và thằng Mạnh đang đứng xúm xít trước bức tường gạch dọc đường vào chùa.

- Lại đây xem cái này nè! - Nhỏ Hạnh đưa tay ngoắt.

Quý ròm ngạc nhiên lò dò tiến lại.

Nhỏ Hạnh chỉ tay lên bức tường trước mặt:

- Quý thấy cái gì không?

Quý ròm ngược lên, thấy trên tường có một bài thơ viết bằng than, bèn nhún vai:

- Khách vãn cảnh chùa cao hứng đề thơ là chuyện bình thường, có gì lạ đâu?

- Chuyện đề thơ không lạ! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Nhưng nội dung bài thơ thì rất lạ! Hạnh chả hiểu gì cả!

Quý ròm lại nhìn lên bài thơ, nhắm đọc:

Ở ngoài sương ngoài gió

Trang hoàng những hiểm nguy

Ba người đi đến đó

Bảy ngày không trở về.

Quả thật, bài thơ rất kỳ quái, đúng như nhỏ Hạnh nhận xét. Nó không giống với những bài thơ văn cảnh mà Quý ròm từng thấy. Nó chẳng tả cảnh chùa, cũng chẳng nói lên cảm tưởng của tác giả bài thơ khi viếng cảnh.

Quý ròm đọc đi đọc lại bài thơ hai, ba lần rồi chép miệng thở dài:

- Tôi cũng chẳng hiểu gì cả!

Nhỏ Hạnh lại chỉ tay lên bức tường:

- Quý có thấy hình vẽ dưới góc bài thơ không?

Bây giờ Quý ròm mới nhìn thấy hình vẽ nhỏ Hạnh chỉ.

Nó gật đầu:

- Thấy. Đó là hình con chim phải không?

- Đúng rồi.

- Đó là chim gì vậy?

- Chim hải âu.

Quý ròm nhíu mày:

- Sao lại có chim hải âu ở đây kìa?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Tiểu Long đã xen lời:

- Tao nghi đây là dấu hiệu của một băng đảng bí mật nào đó!

Nhỏ Hạnh trố mắt:

- Băng đảng bí mật?

- Ủ! - Tiểu Long quệt mũi - Đích thị đây là một băng tội phạm!

Quý ròm nhún vai:

- Tao không tin! Bọn tội phạm không bao giờ lại làm thơ!

- Nhưng đây không phải là thơ! - Nhỏ Hạnh vọt miệng - Nó chỉ giống như một bài thơ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh ngả về phía Tiểu Long, Quý ròm cúi tiết vắn lại:

- Không là thơ chứ là gì?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Hạnh nghi đây là một thứ ám hiệu. Những kẻ hoạt động bí mật thường dùng cách này để thông báo tin tức cho nhau!

Quý ròm cười khẩy:

- Vậy theo Hạnh thì ám hiệu đó nói gì!

Nhỏ Hạnh bất lực thú nhận:

- Hạnh không biết! Hạnh chỉ đoán vậy thôi!

Trong khi Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đang cau mày nghĩ ngợi, thằng Mạnh thành linh lên tiếng:

- Anh Quý, anh Tiểu Long và chị Hạnh cả thầy là ba người phải không?

Quý ròm không hiểu tại sao thằng em mình lại hỏi cắc có như vậy, liền gắt:

- Chứ chẳng lẽ là sáu người?

Mạnh không buồn để ý đến sự bất bẻ của ông anh, liếm môi hỏi tiếp:

- Vả cả ba định xuống Vũng Tàu nghỉ mát một tuần đúng không?

- Mà biết rồi mà còn hỏi! - Quý ròm càn cau có.

Mạnh bỗng nhiên lắp bắp:

- Nếu vậy thì... nguy... nguy to rồi! Đích thị là băng đảng bí mật này đang nhắm vào ba người tội anh!

Lời phán của Quý ròm làm Quý ròm tái mặt. Nhưng nó vẫn cố tỏ ra cứng cỏi:

- Đồ ngốc! Ai bảo mà vậy?

Giọng Mạnh run run:

- Cần gì ai bảo! Anh đọc lại bài thơ coi!

Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều nhất loạt nhìn lên bức tường.

Khi đọc tới hai câu "Ba người đi đến đó. Bảy ngày không trở về", Quý ròm bỗng điếng người hét lên một tiếng "Bỏ xừ rồi!" và co giò chạy biến ra khỏi chùa.

Thái độ hốt hoảng của Quý ròm khiến cả bọn biến sắc. Sau một thoáng ngỡ ngàng, Tiểu Long, Mạnh và nhỏ Hạnh quýnh quýnh chạy theo.

Quý ròm chân căng như que sậy nhưng phóng lệ khủng khiếp. Bình thường nó chậm như rùa, mỗi lần học môn thể dục của thầy Đoàn, bao

giờ nó cũng lẹt đẹt chạy sau thiên hạ, vậy mà tới lúc "thập tử nhất sinh", nó phóng vèo vèo cứ như tên lửa.

Nhỏ Hạnh vừa lẻo dẹo chạy theo vừa ngoác miệng kêu inh ỏi:

- Quý ơi, chạy chậm chậm lại đi! Đợi Hạnh với!

Nhưng hồn vía đang lên mây, Quý ròm cứ cầm cổ chạy thực mạng, tai ù đặc.

Mãi đến khi về tới nhà, nó mới hoàn hồn ngồi bệt xuống bậc cấp, miệng thở dốc.

Một lát, cả bọn lếch thếch về tới, đứa nào đứa nấy hồn ha hồn hển, mặt mày xanh lè xanh lét như sắp tắt thở tới nơi.

Khi nỗi kinh hãi đã qua, nhỏ Hạnh khẽ liếc Quý ròm, thủng thẳng hỏi:

- Làm gì mà Quý chạy như bị ma đuổi thế? Chứ thế võ đá văng dao của Quý đâu?

Tiểu Long cũng hùa vô:

- Ủ, đúng rồi, cái thế võ Oshin Otoa gì đó!

Quý ròm áp tay lên ngực, nhăn nhó:

- Chết tới nơi rồi, ở đó mà chọc quê!

Lời trách móc của Quý ròm kéo cả bọn quay về với thực tế. Không ai bảo ai, tất cả đều thấp thỏm ngoảnh mặt nhìn ra đường, đảo mắt quan sát, xem thử có ai rình rập theo dõi hay không. Đến khi không thấy gì khả nghi, cả bọn mới len lén men theo dây hoa giấy leo lên nhà.

Bữa cơm thơm tất đã được dọn sẵn giữa bàn.

Thấy bọn trẻ lục tục bước vào, cô Tư trách yêu:

- Trưa nắng thế các cháu còn đi đâu?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Con dẫn các anh chị lên chùa chơi cho biết!

Quý ròm bỗng hăng giọng:

- Cô nè!

- Gì thế cháu?

- Cháu muốn hỏi cô điều này... - Giọng Quý ròm phân vân.

Cái lối ăn nói rào đón bất thường của đứa cháu khiến cô Tư lấy làm lạ:

- Điều gì quan trọng mà cháu phải ngắc nga ngắc ngứ thế?

- Dạ, không có gì quan trọng đâu ạ! - Quý ròm gãi tai - Cháu chỉ muốn hỏi là ngoài cô ra, còn có ai biết tụi cháu xuống Vũng Tàu bữa nay không!

- Ngoài cô ra thì chỉ có thằng Mạnh thôi!

- Mạnh thì nói làm gì! - Quý ròm nhăn mũi - Cháu hỏi là hỏi người khác kìa!

- Người khác thì làm sao biết được các cháu xuống đây! Các cháu có phải Tổng thống hay Thủ tướng gì đâu mà đi đâu ai cũng biết!

Đang trêu cháu, chợt cô Tư khựng lại, giọng ngạc nhiên:

- Nhưng tại sao cháu lại hỏi cô như vậy?

Quý ròm ấp úng:

- Dạ, cháu chỉ hỏi cho biết thế thôi!

Câu trả lời của Quý ròm tất nhiên không làm cô Tư thỏa mãn. Nhưng cô chẳng buồn chất vấn thêm. Chắc nó lại nghĩ ra một trò nghịch ngợm gì đấy! Cô nhủ bụng, và giục:

- Thôi, cầm đũa đi các cháu!

Bọn trẻ cầm cúi ăn. Sợ cô Tư nghe thấy sẽ thắc mắc lời thôi, không đứa nào dám mở miệng bàn bạc về câu chuyện vừa rồi.

Tuy lo lắng, Quý vẫn thấy ngon miệng, nhất là sau cú chạy nước rút vừa rồi. Tiểu Long thì khỏi nói. Nó ăn như rồng cuốn, xưa nay vẫn vậy. Chỉ có nhỏ Hạnh ăn không được ngẫu nhiên cho lắm. Nhà lạ, nó đâu thể vùi vĩnh món... bò viên!